

Laslo Toth (1935 - 2018.), za prijatelje Lacika, je po obrazovanju bio profesor engleskog jezika, a po vokaciji novinar. Novinarstvom se bavio sav svoj život. Radio je u RT Vojvodina i u NIŠP DNEVNIK. Na Radio-televiziji Vojvodine je radio od 1975. sve do penzije 1996. godine, jedno vreme i kao urednik spoljnopolitičke rubrike.

Ostao je upamćen kao vrsni poznavalac Bliskog istoka, gde je više puta boravio, čak i u ratno vreme, a bio je svedok i rumunskih previranja 1989.

Svi mi živimo svoj život. Neko ga živi sebično, za sebe i svoje bližnje, a neko altruistički, za druge, a za sebe ako nešto dosegne. E, takav je bio Lacika. Živeo je život za druge, a njemu je doseglo tek nešto malo i to u poslednjim decenijama života.

Fondacija ZVIČAJNA KUĆA je sa ovim, zasluženim, priznanjem zakasnila. Lacikina smrt nas je pretekla i zato ćemo mi ovo priznanje uručiti njegovom najmlađem sinu Laslu Tothu - Laciki.

Žao mi je da nas je napustio jedan tako častan čovek i vrstan novinar. Dostojanstven i moralan, stručan i odmeren. Bilo je zadovoljstvo slušati ga.

Deo svog života je proveo na neuralgičnim terenima Bliskog Istoka, gde je godinama trajalo poluravno stanje. Pričao je i družio se sa ljudima koji su usled takvog stanja ostali bez svojih bliskih, bez kuće i druge imovine, sa izbeglicama, ranjenicima i bolesnicima, razgovarao sa braniocima svoje zemlje, ali i sa napadačima, razgovarao je sa visokim političarima, koji su, eventualno, mogli da pomognu u normalizaciji odnosa i smirivanju takvog stanja. Razgovarao je i sa Generalnim sekretarom Ujedinjenih Nacija. Svi su oni imali poverenje u Laciku i iznosili mu svoje viđenje problema i ideje kako ih razrešiti. On je njihove ispovesti, priče, intervjuje, besprekorno tačno stavljao pred druge ljude. Naravno, nije od Lacike zavisilo stanje rata ili mira, ali su njegove reči mogle da približe drugim ljudima sve strahote rata i utiču, bar malo, da se te strahote umanje. Učinio je sve što je mogao da spreči moguće zlo. Činio je to u najtežim okolnostima, uz osudu, pa i pretnje suprotne strane, okoline, prateći svoj ljudski osećaj, svoju veru i svoje etičke vrednosti

U svom životu je nailazio na ljude različitih nacionalnosti, religija i obrazovanja, koji su govorili različitim jezicima. I sa svima njima je Lacika nalazio zajednički jezik, sa svima je mogao da gradi dobrosusedske odnose i sa svima je mogao da uspostavi suživot. Svi su ga uvažavali i poštovali, baš zbog toga načina shvatanja života, shvatanja da je čestitost vrlina koju treba iskoristiti u humanitarne svrhe i za dobrobit svih ljudi.

Deo života je proveo u Sremskim Karlovcima i njegovi savremenici ga pamte samo po dobru.

O Laciki je Duško Bogdanović, Lacikin kolega novinar napiso u DANAS-u od 3. aprila 2018. godine.

"Laslo je bio novinarčina. Reporterčina! Upoznao sam mnoge domaće, ali i saradnike najvećih svetskih televizijskih stanica, tu posebnu vrstu izveštača sa terena, sa čijim javljanjima se otvaraju emisije vesti, uključujući i one sa predznakom „brejking njuz“, ali nisam sreo reportera koji je toliko bio zaljubljen u svoj posao. Njemu je izveštaj, jurnjava za intervjuom, traženje najupečatljivijeg kadra, njegova opsednutost izvršenjem najtežih i najkomplikovanijih zadatka – koje je, posebno ću naglasiti, sam sebi uvek postavljao – bilo na ličnom pijedestalu. Sve drugo ga apsolutno nije zanimalo.

Recimo, ono potpuno ljudski, gde će i šta pojesti, gde će prenoćiti, koliko mu traje radni dan".

Na osnovu ovog krakog obrazloženja, sročenog za ovu priliku, smo zaključili da naša godišnja nagrada za 2018. godinu PRIZNANJE ZA ČESTITOST, ima svoga titulara u Laslu Tothu - Laciki, koju predajemo njegovom najmlađem sinu Laslu Tothu - Laciki, mlađem, koga pozivamo da primi priznanje i da nam se obrati.